

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda“ szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

míg meg nem bukik, minden szombaton féliven.

Ara megfizethetlen tartalmához mérve, neveltséges olvasó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám) Ráth Mór könyvkereskedése a vaskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

Politikátlan vezércikk.

Elmult egy hét, de elmult két, sőt attól félek több hét is azóta, mikor azt gondoltuk, hogy tudunk valamit, a mely valamire kisült, hogy semmi. Ennyiben tehát mindenesetre okosabbak vagyunk ma, mint egy hét előtt; és ez nem semmi. Ez is valami. És a kit ez nem vigasztalna meg, az menjen alunni; hisz ez most ugyanis a leghazafiasabb dolog a mit tehetünk. Mert hisz ha a passivitas ma hazafiui erény, világos, hogy az alvás, mint a passivitásnak főfoka, s legtökéletesebb formája — a legmagasb hazafiui tény, rény és erény.

Reméljük, ha minden egyéb politikai nézetünk mint velünk-született pecsovicssággal áthatott, népszerűtlenné tenne is, ezen egy, az alvás politikáját érvényre emelő tanunk, mely annyira megfelel asiatico-hasrafektetiko természetünknek — kivivandja számunkra a babért.

Egyébiránt itt is az ideje pihennünk. A mult héten nagy munka vitettetődött véghez a nemzet szellemi vezeterei által: kibékítették az ellentétek, s megszűnt a 47 és 48 közti testvérharcz. Egymásra ismertek, öszeölelkeztek, — csak a mi kucsmánkat nyomták össze a kibékülő actiók hevében — s most egy szellemi vívmánnyal gazdagabbak volnánk. Knowledge is power! Az ismeret hatalom.

Azonban szemeink elhomályosodnak, rémes alakok kelnek föl álomképek gyanánt lelkünk előtt, mintha csak egy pesti naplóbéli nemzetgazdászati cikk feküdne meg gyomrun-

kat; a Pesti Hirnök (?) kérdőjeles dilettansza és rébuszfejtegetője hosszú sovány ujjaival int — hogy ne politizáljunk!

Valóban leg is jobb, maradjunk a társadalmi irodalmi krumplikapálás terén . . . úgy is az a mi meggyőződésünk, hogy nem fog benünket sem a Reichsrath megölni, sem a 48 — de hát még a 47 meggyógyítani! — nem! — a politika gyógykonyhájában s annak tökkel ütött dulcimarai által másoktól ellopott recipékben nincs nemzetünk életelixírje . . . hanem azon megmérhetlen nagyságu kérdésben, vajjon tud-e tovább fejlődni a korral? képes-e még tovább is elsajátítani a nyugati polgárosodást? tud-e összeolvadni azon intézményekkel s hódolni azon igényeknek, s uralkodni azon elemek fölött, mik egy mai állam alapját képezik?

Más szóval a társadalmi erőket önmagunkból tudjuk-e kifejteni —? mindig csak tekintetes nagyságos urak? prókátorok, írók, honoratorok fogunk-e lenni akarni —? honoratorok, kik ha iskoláikon átgázoltak, hazamennek, s többé soha könyvet se vesznek kezükbe? avagy fogunk-e rőfös- és vegyes-kereskedők, pénzváltók és bankárok, pinczerek és vendéglősök, gyármunkások és könyvvezetők tudni lenni? tanulunk-e vegytant, géptant, műtant, természettudományt?

Becsületemre! ha nem? — elvisz az ördög, ha teljes tökéletesen és még rádással megadná is a 48-at!

És pedig oh fatum! ez a leggyengébb oldalunk. Csak földművelő nemzet vagyunk. Egy párisi vagy berlini gyármunkás, kinek egy

tallér napszáma van, több ismerettel bir, mint nálunk száz válogatott tekintetes ur, ha mindjárt Tóth Kálmán ur is köztük volna.

Csak a napokban hallám, hogy a gazdag Bácskában újabb időben az urfiakat még kevésbé küldik iskolázni, mint pár évtized előtt; hanem uralkodó elvvé lön: „fiam legyen paraszt — gazdálkodjék!“ — Mintha a paraszt még mai időben gazdálkodhatnék! — A paraszt csak kis gazdaságnak felelhet meg. De a nagyobb birtokos, ha paraszt, azaz tudatlan — tönkre fog jutni. Ha még annyira fárad is, véres verejtékének az fogja hasznát venni, a ki valamit tud!

Bizony oda vagyunk, ha a politikai apathiából beleesünk a szellemi haladás tudomány, és realismeretek iránti közönybe és — parasztságba.

Valóban ütni szeretnők nemzetünket, szeretettel de bottal . . . De vajjon igazolva vannak-e e félelmek? talán mert az idén nem vesznek az emberek könyvet, nem győznek előfizetni a sok haszontalan ujságra (kérem nem értjük a Handabandát, —) elfeledjük a harmincz év óta tett haladást, s a magára hagyott maroknyi nemzetnek szellemi czélokra sanyarú időkben tett roppant áldozatait?

Csakhogy néha elragad a buzgalom szárnyas paripája. Bizzunk egy kicsikét — Istenben is.

Minap két paraszt emberrel átkelve a Dunán, a szép időjárásra került a szó; — „megadjuk az árát e melegnek; majd később beáll a fagy, s oda lesz a gyümölcs legalább is;“ — mire egy erőteljes férfikorban levő pa-

raszt nyugodt komolysággal válaszolá: „majd tudja azt az öreg!... az Istent érté.

Mily vallásos és böles megnyugvás! de mennyi török fatalismus e paraszt egyszerű szavaiban! S nem jellemző-e azok a magyart?

Igen is tudja azt az öreg! De az Öreg nagyban számít. Törvényei századokban nyilatkoznak; s nem egy esetben, hanem a világegyetemben. Sok romba dől, sok tönkre jut, mielőtt megért; — hányszor diadalmas a jogtalanság — s lesújtva a becsületes és igaz? és ha a hetedik generációt éri a büntetés? fel tudjuk-e fogni azt mi emberi eszünkkel, hogy abban igazság van? . . . az Isten igazsága . . .

Az emberiség marad, és előre halad, de mi elveszhetünk, ha magunkra nem vigyázunk.

Hja de hol van e komoly sorokban a tréfa a bohóckodás s szellemi bukfenéz, melyet egy humoristikus laptól várni hozzá szokott az olvasó közönség?

E kérdésre nézve volna kedvünk tisztelt olvasóinkhoz intézni néhány szót — bár ne hallhatná más, — szeretnénk még valamit mondani, — hanem vannak dolgok melyek veszedelmesebbek egy írói párbaznál, ennél fogva hallgatunk; volna valami más is szívéünkön, hanem azt tessék a sorok közt keresni; mert maholnap ugy is csak magunk arczképét fogjuk szétküldhetni előfizetőinknek, nehogy valaki a „szamárfületeket“ magára vegye, s azt terjeszse rólu, hogy azok más emberre gondoltattak; — és élezeinkre nézve is utasítjuk olvasóinkat a Hirnökre, mely igen mulatságos ötven botot mér azon üres térre, melyet ezelőtt Kecskeméthy Aurél árnyéka foglalt el, ki most a Hirnök élezeire nem is felelhet, ha csak a Handabandában nem. De a Handabandában nem akar felelni, mert felelni nem lehet a nélkül hogy az ember az ellenfél állításait ne idézze; mi pedig attól félünk hogy ezen idézetekkel vagy az olvasót ölnők meg, vagy — mi valószínűbb — lapunkat . . .

Egyébiránt — minekutána — annál fogva oly formán vagyunk, mint midőn a szobában egyszerre elalszik a lámpa, és sötétben maradunk — tessék egy kiss türellemmel lenni tisztelt olvasónknak csak addig mig tapogatózás által magunkat tájékozunk, mert az ember saját szobájában is nyakát törheti, s az a közmondás különösen reánk illik, mondj igazat betörök a fejed . . . sőt nekünk oly marha szerencsénk van, hogyha csak egy oldalra mondunk is igazat — két oldalról ütök be fejünket.

Hogy tehát mit akartunk mondani, megmondjuk — legközelebb — akkor a mikor lehet, — nem is holnapután, mint a Független, hanem szombaton, mert akkor szokott megjelenni a Handabanda — de csak úgy, ha lehet.

Nyilt levél.

Méltóságos Trüszenty Aladár, és Csodafy Tihamér urakhoz.

Igen nagy örömmel és hálával olvastuk a lapokban hogy méltóságok a hazai ipar és kereskedelem emelésére valami társulatnak létrehozását tüzték ki maguknak célul. Valóban mind a középosztály, mind a haza érdekét mozdítják elő ezen buzgóság által.

A mint e nemes kezdeményezésről értesültünk, nem késtünk közgyűlést tartani, melyben az ipar és kereskedelem minden ágá-

nak képviselői vettek részt. Rövid tanácskozás után a következő alázatos nyilatkozatnak, méltóságokhoz intézésében állapotunk meg:

Hogy t. i a dolgot gyakorlati oldaláról tekintve, vagyis a munkafelosztás szempontjából, mely azon elven alapul hogy mindenki azt teszi, s azzal foglalkozik a mihéért: szabad legyen tisztelt jóakaróinknak utmutatásul annyit mondanunk, hogy részünkről éppen nem óhajtjuk, hogy oly nagy uri finom ifjak mint méltóságok oly apró s tán nem is mindig legtisztább paesuli szagú dolgokkal vesződjenek, mint a mű- és gyáripar; bizzák ezt a dolgot reánk.

Hanem igen is van egy mód, mely szerint a magas aristocratia is hatályosan emelhetné a hazai ipart s kereskedelmet; s e mód igen egyszerű, s csak abból állna: hogy valmint az igazi aristocratia nagy jövedelmeihez illő fényűzés által az ipar ezer ágainak éltetője, — ugy zárna ki köréből azon hazánkban nagyszámú alaristocratia, mely a mi kontónkra szeret fényt úzni. Ha méltóságok oda fognak működni, hogy ne tekintessenek salon-képeseknek azon kopott nagyuraságok kik elzárják magukat látogatásunk elől titkáraik, komornyikjaik, komornáik, vagy egyetlen inasuk által akkor midőn rég átvett áruinkért pénzünket kérjük; vagy hogy valami erkölcsi pressio által oda szorittassanak hogy ők is rendesen fizessék contóikat, mint a szegény ember, ki nem barrikadirozhatja el magát előlünk, akkor méltóztassék elhinni megtették azon nagy szolgálatot a hazai forgalomnak, melyért a legmélyebb hálával tartozandnak — Méltóságoknak —

alázatos szolgálói
könyvárusok, rőföskereskedők,
nő s férfi-szabók, csizmadiák,
asztalosok, és egyéb mesteremberek.

M u t a t v á n y

„Körutam“ című munkából.

(Vége.)

Megérkezénk az utolsó állomáshoz, kocsijuk már várt reánk, két csinos ló, egyik pej 14 markos, a másik szürke 15 markos, félóra alatt Kisváron voltunk. Kisvár barátom igen kedves hely 3000 lakossal. — A reggelt vig társalgással tölténk el, én majdnem szerelmet vallottam a kis Irmának; úgy látszik tetszett neki; hisz az igazat megvallva csinos ember is vagyok, a pesti urakbáljának Don Juanja voltam, három év előtt, jól tudod. — Következett az ebéd; szerkesztő barátom ilyen jó túrós csuszát éltemben soh' se ettem még. — A háziúr igen derék ember, igen jó borai vannak, s jól tud inni.

Másnap érzékenyen bucsúztam el, s csakhamar Nagyváron valék. — Nagyvár szép város, 40 ezer lakossal, gymnasiummal. — Este sok jó barátommal találkoztam, lumpoltunk reggelig. — Reggel felkötve új kék nyakendőmet, Berkyékhez mentem visitre, ott fogtak ebéden, soha barátom ily jó töltőkáposztát nem ettem éltemben (notabene Berkyné régi előfizető, meg kell dicsérnem), a házinő igen kedves kis teremtes (már unokái is vannak), este korán hazamentem, s igen jól aludtam, semmit sem álmodtam. Másnap Tiloslakra mentem kocsin, kocsibért 5 frt 40 krt fizettem. Tilosvár régi nagy város 45 ezer lakossal, büszke, arisztokratikus város, taval igen szépen bizonyítják, hogy ős nemes vér foly ereikben, képzeld, a polgárok műkedvelő előadást mertek rendezni, már hogy is nézhette volna ezt meg az arisztokratia, fidonc! Tilosvárnak van szép színháza, a hagyomány azt tartja, hogy építésekor fel volt írva reá: „Építettett helyben.“ Este vidor társaságba valék hivatalos Széplakiné ő nagyságához, oh barátom, leányát a kis Bettit, látni és

megszeretni egy pillanat; bogár-fekete haj, sötét szemek, rózsás ajak, (előfizetőd pajtás, s hozzá nő, örül a hízlekedésnek, habár haja veres, szeme sárga is), e vidor társaságban másodsor hallám mondani egy szép nőtől, X. ur ön országszerte ismeretes genie, húzd alá). — Utazásom célja most Ajab volt, ez kereskedő város, a vendéget igen szívesen fogadják, rögtön megkérdik, meddig lesz szerencsénk. — Itt semmi nevezetes nem történt velem, sehová sem hívtak meg ebédre, a vendéglőben kellett ebédelnem, este siettem lefeküdni s hamar elaludtam.

Kedden délben Sárdon voltam. — Sárd régi város 10 ezer lakossal, s két zárdával. — Ez kedves város barátom, itt nincs aristokratia, tiszta democratia, műkedvelő előadásaik voltak, de találkozott pár okos ember, a ki azt mondá, hogy ezen előadások elerkölestelenítik leányainkat, a mivel a rendezők magukat sem tarták elég okos embereknek, jobbnak tartották más tanácsát követni, s most nincsenek előadások. Sárdnak lesz kisdedovódája, takarékpénztára, tán már a jövő században: — van lelkes hazafi kasinója is. — Két nevezetessége van még: a nagy kert, de innét szép idővel ki van zárva a közönség, és Medveffy vándorkritikus, mint a város ünnepelel celebritása, a ki hihető mielőbb akadémiai taggá leendő, azon érdemeért, mert fölfedezte, hogy ha vannak vándor-színészek, ergo szerinte kell lenni vándor-műkedvelőnek is. — Vivát!

Műutazásom egyik célját bevégeztem, bejártam a haza jelesb helyeit, s azt a közügy s művészet érdekében ismertetem is ime.

Elhatároztam másik célom valószínű, s átrándultam testvérhazánkba, Erdélybe. — Erdély igen szép ország, váltakozva hegy völgy; — lakosai magyarok, románok, oláhok, székelyek, s hogy ezek magyarok lehettek valaha, népszokásaik mutatják.

Legelső látogatást Kerendy bárónénál tettem Sáfalun. A báróné lelkes honleány, mert lapodat járattja, hisz a „Családi kör“ szerint a lelkes honleány címhez egyéb nem kívántatik. Itt igen jól mulattam; a báróné szép asszony; megmutogatta gyönyörű angol kertjét, este a hold ábrándos világánál leültünk a gyeppamlagra, én érzékenyültem, kis kezeckéjét önkénytelenül ajkaimhoz vittem, s forró esőket nyomtam reá, ő elpirult, s mélyen felsóhajtott, ő szeret engem, okom van hinni. Boldog vagyok!

A következő napot Járdon, gróf Bikfitznél töltöttem. — A gróf igen derék ember, nagy hazafi, van jeles könyvtára, van benne vagy 900 könyv, gyönyörű hat lova és igen szép felesége. Ugyanez este Járdon épen műkedvelő előadás volt, előadták „Gottfried és Kunigunda“ drámát. Meg valék hatva barátom. Selypesy Izidora játszotta Kunigundát; mennyi kecs, mily művészet, Rachel és Ristorival triumviratust képezhetne. (Nem előfizetőd, de szorgalmas gyűjtőnőd); Művészi Ida a kis rableányt adta, mily ügyetlen, félszeg minden mozdulata, szavallata selypes, csupán a jótékony ezél menti föllépését (ez nem előfizetőd); Aczély Oskár botrányig ügyetlen Gottfried volt (ez ember ellenünk a Koszorúnak negyven előfizetőt gyűjtött). — Előadás után bál volt. Bálkirálynők: a bájós R. Irma; a kecseljes R. Hermine, a hódító P. Laura, s az angyali F. Flóra (mind előfizetőid).

Másnap jó ideig aludtunk, délben igen jó ebédünk volt, pompás pudding; este nagy jelenet várt reám; alig feküdtem le, s kezdtem a szép Flóráról álmodozni, midőn ablakomon át tündéri világot látok, a helybeli jó ifjak fátylas zenét rendeztek nekem.

Büszke önértettel, s minden szerénységem mellett be kelle látnom, hogy mégis nagy ember vagyok.

Most pár hétre megszakítom útleírásom fonalát, boldogság vár reám, jó kis nőm oldalán, azóta meg is nősültem, a jövő kötetben le

fogom tehát írni, mint ismerkedém meg a kis Idával, nőmmel; mikép vallottam meg én, s mikép ő a szerelmét, hogy váltottuk az első szerelmi csókot, s úgy tovább, ha a kedves közönséget érdeklí e száraz közügy.

Irhattam volna tán mulatságosabban is cikkeimre, de nem akartam utazásom főcéljától soha eltérni, s magánügyekre kiterjeszkedni, hogy a honra haszon s fény áradjon utamból. A haza mindenekelőtt. — „Eljen a haza!”

X. Y.

országszerte ismeretes genie.

(Kedves szerkesztő pajtás! E cikksorozat a közérdeknél fogva igen hódító, biztosan hiszem, hogy vagy kétszáz előfizetőt fogunk vele. — Két hét múlva újra irok, ha lesz ismét közérdekű tárgy, addig is dícsérj meg lapodban. — Igazszívű barátod X. Y. genie. *)

Mandarin-gyűlés.

Mandarinok vénje, ifja
Gyűlést tart a pagodában; —
Isten őrizz ilyen vésztől
Mint milyen most van Chinában.

„Páva-tollas lila vérű
Mandarinok! mond egy szónok,
Nagy csapás és irtóztató
Gyalázat az, miről szólok.

„Egy mandarin társunk neje,
Ki különben persa fajzat,
Einixar-Lujpa nevű,
Ellenünk bosszút forralgat,

„S feledve osztály-érveket.
Étiquette, bon-tont s mident,
Ki akar állni a falra
Mely chinai néven ismert.

„Sőt a mi több, mert hisz néha
Mi is láttatjuk magunkat, —
Beszélni is akar ottan
S blamirozni osztályunkat.

„Beszélni, ugy, hogy kitűnik,
Miszertint bár vérünk lila,
De azért emberek vagyunk
És nem arany-borjuk. Piha!”

„Impossible! schrecklich! Goddam!“
— Zug rá a mandarin sereg —
„Mit tegyünk, hogy e nagy blamage
Cliqueünket ne érhesse meg.“

És föláll a főmandarin
Siri csend lesz a teremben
„Messieurs azt hiszem, hogy a
Porcz'llán toronyba kell mennem.

S ott kell kérnünk segítséget
Mert azt hallottam fülhegygyel
Hogy a canaille pártolja őt,
Sőt védni is kész, hogy ha kell

Addig pedig azt ajánlnám,
Hogy magunk közt mindörökre:
Kilencz páva-tollas díszét
Izról-porrá törjük össze.

S miután már rokonai
Kérését is megvetette,
Szolgáinkkal insultáljuk
Ha a falon megjelenne.“

Bravo! bravo! zug a sereg
S az indítványt elfogadják

Kézze-lábbal készülnek, hogy
Nő ellen vivjanak esatát.

De oh Jerum! a nő mégis
Kiállt a chinai falra
Hanem azért egy mandarin
Sem szurta még magát hasba.
S. A.

HANDABANDA.

Február elsején írja egy lap melyet il-
lőbb név hijján nevezünk el „Handa-
bandának:“

„Épen egy hónapja, hogy lapom meg-
indult! s már is mennyi eredmény! mily nagy
az egyezkedési hajlam! mily jó a közérzet!
ezt pedig én csináltam.

Február 8-kán: „Épen öt hete, mi-
óta a journalistikában rejonckodunk. Felada-
tunk volt a passivitas rejtekéből kiugrasztani
az ott hallgató nyulat. E föladat fényesen meg
van oldva. Valamennyi lap szidja a miénket.“

Február 15. Épen hat hete, hogy
lapunk mint meteor föltűnt a journalistika te-
rén. Azóta mennyi eszme tisztáztatott! Egy
tuczat mosónő sem tett volna többet! Közelebb
hoztuk a megoldás lehetőségét. Megmondtuk
mit tennék, ha az volnánk a mi — sajnos —
nem vagyunk, t. i. bécsi minister. Ha nem fo-
gadják tanácsunkat, visszamegyünk az ekéhez,
a melytől jöttünk, s mely aligha meg nem rosz-
dásodott mióta vastollat forgatunk a merev
passivitas ellen.

Február 17. Épen hat hete s két
napja, hogy felrugtuk előttünk a port, s kiáll-
tunk a harcmezőre. Oda álltunk, hol a vesze-
delem legnagyobb volt, hogy az embert tintá-
val leöntik. Kitártuk mellünket, és senki se
szúrt bele, még pennával sem. De ennyi vesze-
delem után elértük végre, hogy kezdenek meg-
érteni. Mi soha sem akartunk egyebet, mint
kedves régi barátaink, kik még mindig vona-
kodnak viszonzni szellemi kézzorításunkat,
akarnak. Mi a teljes 48-at akarjuk még ál-
munkban is.

Február 18. Tisztelt olvasó közönség!
nekünk rettentő érzékeny politikai tyuksze-
münk van, mely mindig megjósolja a politikai
időváltozást. Azért higyenek nekünk, mert mi
nevezetes fordulatot jelzünk; mely azonban
annyira nem kedvez reményeinknek, hogy mi
ezután igazolva látjuk, s nem is fogjuk többé
ostromolni a passivitas. Régi barátainknak,
kik még mindig nem viszonzozzák baráti ér-
zelmeink meleg kifejezését, igazuk van. Leg-
jobb politika már most a passivitas.

Február 20. A 48-as program elő-
mozdító csakugyan megbuktak. Megmondtuk
előre, hogy ez így fog jönni. Áldás békesség.

Február 21. Az egyezkedés műve
igen könnyű volna, ha az emberek üres phra-
siskok, és jelszók után nem indulnának. Ilyen
üres jelszó az: 1847 és az: 1848. Mert hiszen
közelről tekintve, s alaposan megfontolva 1847
— és 1848 tőkéletes mindegy. Akár a 47-ből
csináljunk 48-at; akár a 48-ból 47-tet az min-
dig egyre megy ki; mindig oly valami lesz az,
a mi se 47 se 48. Ezt montuk mi mindig, még
mielőtt a Handabandához fogtunk. Mától fogva
tehát ehhez tartjuk magunkat, ha csak holna-
pig másképp nem gondolkozunk.

A legnagyobb szerencsétlenség

ha az emberről roszakarói azt híresztelik,
hogy új és plane nagy politikai napilapot ké-
szül kiadni, mint a napokban velünk történt.
Reggeltől estig nincs az embernek nyugta, a
sok látogatótól. Ki segédszerkesztő akar lenni,
ki dolgozó, ki pedig corrector, vagy szolga;
— némelyik kész akárminek is beállni. De a
sok látogató közt — egyetlen egy előfizető se
jelentkezik. Signatura temporis!

Epigramm

Bolond Miskához.

Rosz éleztől feketült papiros sajnálva köszöntlek
Nemzeti hűmornak nagy temetője Bolond!
Bach kormánya sugalta nedélyes élezeid élet
S pénzgyűjtő erejét — akkor esodálta világ!
De diadalmad után szét futtak előfizetőid,
Élezeidet már most — élvezed önmagad im!
Yes Alfons
a H. contrása.

Bizakody és Eszélyesy

politizálnak a vaczi-utczában.

Eszélyesy: Miféle Kovács az, a ki
most azt az ujságot, hogy is hívják — függet-
lenül kovácsolja?

Bizakody: Hát biz az a Kovács, a ki
1847 ben a híres szathmári „Tizenkét pon-
tot“ írta.

Eszélyesy: Hüm! Hát most mit ír?

Bizakody: — Nagyon természetes: a
tizenharmadikat.

Eszélyesy: Már ez logikai egymás-
után.

Szálkák.

Azt írják a lapok, hogy Kecskeméthy
Aurél Bécsbe hivatott a kancellaria elé —
további utasítások vétele végett. — Ha
már egyszer az embernek azt adták utasításul
hogy — elmehet, akkor ugy hisszük fölös-
leges minden további utasítás.

Azt is mondják — új nagy lapot akarunk
kiadni.

Dehogy akarunk, dehogy akarunk.
Van már lapunk, a Handabanda, azt is alig
birjuk betölteni, nem hogy még „új nagy“
lapot kezdjünk.

A párbajok

ujabb időben gyakoriak levén, a párbaj kérdé-
sét elvileg több lap fejtegeti. Többi közt a bé-
csi francia lap, „Le Nouvelliste“ ezt írja:

„Hogyan mondhatnók magunkat civilisáltak-
nak, midőn egy véres visszaélés még oly mélyen gyöké-
rezett szokásainkba, midőn — a párbaj, ezen
beegyezett gyilkosság, ambar törvényeink által el-
van ítélve, bizonyos esetekben mellőzhetlennek mon-
datik olyanok által, kik magukat „jó társaság-
nak“ nevezik.

„Jénában, hol akkoriban 300 egyetemi tanuló
tartózkodott 1815 ki novemberben naponként 35
párbaj volt, hetenkint 127 No de ezek diákok vol-
tak. Hanem Strassburgban 1830-ban igen komoly
párbaj vivotott egy német ifju, s egy francia nő
között. Mult évben két amerikai nő pisztolyra vi-
vott egy fiatal hadnagy miatt, — s az egyik nő su-
lyosan megsebesítettett.

„Japánban a törvény azt rendeli a párbaj vi-
vókra, hogy önmagukat kell megölniök; mit bizo-
nyos decorummal visznek véghez; s az tekintetik
győztesnek, a ki legtöbb keccsel vágja fel hasát.

„Szomoru, s megmagyarázhatlan előítélet,
mely a vélt becsületsértés jóvátételét egy golyó
véletlen röptétől vagy a kard élétől föltételezi.

„Szerintünk egyetlen módja lenne végetvet-
ni e véres visszaélésnek, mely ismét divatosabbá
kezd válni mint valaha volt, — tébolydába
zární minden oly egyént, kire hebizonyít-
tatott, hogy párbaj kihívást váltott.“

Igy a „Nouveliste.“

Egyetlen akadály nálunk e részt, hogy a
lipótmezei tébolyda még nem épült föl.

*) E jeles mutatványt a „Kikirit“ divat-
lapból lenyomatta a Szerk.

Siralmas krónika.

A Handabanda által megsértett szamár elmegy X, nagy urhoz s elhitei vele, hogy minapi képében őt értette a H. a bika alatt.

Azután elmegy Y. urhoz, ott többen vannak jelen, Y. urral elhitei hogy a bika ő. A teve pedig V. ur, a szamár meg U. ur. Mindenik elhiszi.

A szamár vezérczikket ír, s biztos forrás után jelenti, hogy melyiköket értette a Handabanda egy egy állat alatt.

A Handabanda látogatást tesz az említett X. urnál, ez dühösen rá mordul: „majd meg-tanitom önt engem bikának festeni!”

A Handabanda szerény látogatást tesz Y. urnál, — ki magát hiszi a — tevének, — mérgesen hátat fordít, s szóba sem áll vele.

A Handabanda V. urnál megjelenvén, az inasai által dobhatja ki.

A Handabanda nagy társaságba jő, hol eddig szívesen látták, most azonban minden ember azt hiszi, hogy őt értette a Handabanda valamely állat alatt, s unisono megdöngetik.

A Handabanda annyi szellemi vereség után mély gondokba merülve megy a Dunaparton hazafelé s a szamárral találkozik. A szamár előbb körül néz nem látja-e valaki? S akkor titokban oly nagyot rúg a Handabandán

hogy ez orra bukik, s komoly fogadást tesz, hogy soha többé nem fog az állatországból kölcsönözni illusztrációkat!